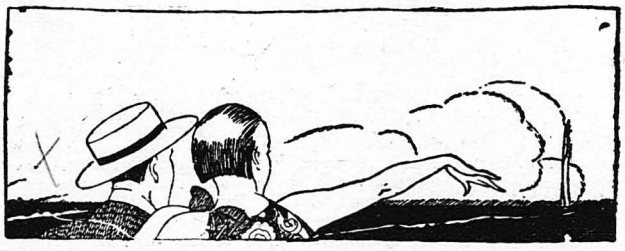

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΟΚΚΙΝΩΝ ΑΥΓΩΝ

Αὐτὸ τὸ ὡραῖον ἔθιμον τῶν αὐγῶν τοῦ Πάσχα ἀπὸ ποὺ τάχα νὰ ἔχῃ τὴν ἀρχήν του; Εἶναι καὶ αὐτὸ ἀπὸ τὰ ἔθιμα ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπακούομεν χωρὶς νὰ ἐξετάζωμεν τὴν ἀρχήν των, μίαν ἀρχὴν ἄγνωστον καὶ δυσεξερεύνητον;

Ἡ ἐρώτησις ὅμως οὐτὴ «ἀπὸ ποὺ ἔχει τὴν ἀρχή του τὸ ἔθιμον τὴν αὐγῶν τοῦ Πάσχα», ἀπησχόλησε πολλούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἔδωσαν καμμίαν ἀπάντησιν θετικὴν ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἔδωσε κάποτε μιὰ μπόννα εἰς τὸν μικρόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἐρωτοῦσε γιατὶ εἶνε τὰ αὐγὰ κόκκινα.

— Τὰ αὐγά, τοῦ εἶπεν, ἔρχονται ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔρχονται τρεχάλα. Ὅταν τρέχῃς ἐσὺ δέν κοκκινίζεις ; Ἔτσι καὶ τ' αὐγά...

Ἄλλοι λέγουν ὅτι μιὰ κόττα ἐγέννησε τὴν ἡμέρα τῆς γεννήσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου, ἕνα κόκκινο αὐγὸ καὶ ἔκτοτε τὴν ἐπέτειον τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἐμοίραζαν ὁμοιόχρωμα αὐγά. Πολλοὶ φέρουν ἀντιρρήσεις πῶς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ γεννηθῇ κόκκινο αὐγό, οὔτε καὶ μεῖς μετὰ τόσους αἰῶνας εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ γιορτάζουμε τὴν γέννησι τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.

Οἱ εἰδωλολάτραι ἔφτιαναν σιδηρένια αὐγά, τὰ ἔκαιγαν στὴ φωτιὰ καὶ τὰ ἔθεταν εἰς τὰ στόματα τῶν χριστιανῶν διὰ νὰ τοὺς βασανίσουν καὶ τίποτε περισσότερον.

— Ἀδύνατον, ἀπαντᾷ ἄλλος. Τὸ αὐγὸ σημαίνει ζωὴν καὶ τὸ χρῶμα τὸ κόκκινον εἶνε τὸ χρῶμα τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ θριάμβου. Εἰς τὸ Παρίσι οἱ σπουδασταί, οἱ μοναχοὶ καὶ οἱ νεωκόροι γύριζαν ἄλλοτε στὰ σπίτια καὶ χωρὶς νὰ συζητοῦν ἀπὸ ποῦ προῆλθε τὸ ἔθιμον αὐτό, ἐμάζευαν ἀπὸ τοὺς χριστιανούς, ἕνα πλῆθος αὐγῶν, τὰ ὁποῖα ἐμοίραζαν κατόπιν ἀδελφικώτατα.

Καὶ θὰ ἐξακολουθοῦσεν ἀκόμη τὸ ἔθιμον αὐτὸ ἂν δὲν συνέβαινεν ἕνα ἀπρόοπτο γεγονός.

Οἱ μοναχοὶ ἀντὶ νὰ συνεισφέρουν τ' αὐγὰ εἰς τὸ κοινὸν ταμεῖον, τὰ ἔκρυβαν στὴς κουκοῦλες τῶν ράσων των καὶ παρουσίαζαν λιγώτερα. Καὶ ἕνας καυγᾶς ὁ ὁποῖος ἔγινε μεταξὺ φοιτητῶν καὶ καλογήρων ἔθεσε τέρμα καὶ στὸ ἔθιμον αὐτό.

Ἀπὸ τὴν πρακτικὴν αὐτὴν ὄψιν τῆς ἀλληλοπροσφορᾶς τῶν αὐγῶν, ἔχουν πάρει ὅλοι οἱ λαοὶ οἱ χριστιανικοὶ τὸ ἔθιμον.

Οἱ Πολωνοὶ μάλιστα, πρακτικώτεροι, μοιράζουν καὶ αὐτοὶ αὐγὰ στοὺς ἐπισκέπτας των,ἀλλὰ πάντοτε *μισά* !

Ὁ κύριος ἢ ἡ κυρία τοῦ σπητιοῦ σπάζουν τὸ προσφερόμενον αὐγό, τὸ καθαρίζουν, τρῶνε τὸ μισὸ καὶ τὸ ἄλλο μισὸ τὸ δίνουν εἰς τὸν μουσαφίρην.

Ἀργότερα τ' αὐγὰ αὐτὰ ἄρχισαν νὰ τὰ ζωγραφίζουν μὲ εἰκόνας τῶν παθῶν τοῦ Χριστοῦ.

Ἱστορικὰ ἔμειναν τὰ ζωγραφιστὰ αὐγὰ ποῦ ἐμοίρασεν ὁ Λουδοβῖκος 14ος εἰς τοὺς αὐλικούς του καὶ ὁ Λουδοβῖκος 15ος,ἀλλὰ περισσότερον ἱστορικὰ ἔμειναν τοῦ Γλάδστωνος, τοῦ Σεσὶλ Ρόδ καὶ τοῦ Τζαίημσον.

Πολλοὶ προσέτι διατείνονται ὅτι τὰ αὐγὰ βάφονται κόκκινα, πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ χυθέντος αἵματος τοῦ Σωτῆρος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ οἱ βεβαιοῦντες ὅτι τὸ κόκκινο χρῶμα σημαίνει τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος. Δεχόμεθα τὸ τελευταῖον καὶ σᾶς εὐχόμεθα μ' ὅλη μας τὴν καρδιά : Χριστὸς Ἀνέστη !...

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΜΙΣΟΣ

Ὁ ἀβρὸς λογογράφος καὶ ποιητὴς κ. Ναπολέων Λαπαθιώτης εἶχε τὴν καλοσύνη νὰ μᾶς στείλῃ γιὰ τὸ «Μπουκέτο» τὸ ἀκόλουθον ἐπιτυχές πεζογράφημα.

Ὅτι εἶχα στρίψει στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, καὶ ξαφνικὰ μοῦ χτύπησε στὰ μάτια, ἕνα πελώριο ὑπερφυσικὸ φεγγάρι· ἦταν ἀλλόκοτα λαμπρὸ καὶ πελιδνὸ—μεγάλο, σὰν αὐγὸ στρουθοκαμήλου· ἦταν ἀπίστευτα χλωμὸ καὶ σιωπηλό : ἦταν φεγγάρι ἐκλείψεως, φεγγάρι συντελείας.

Θαρροῦσες πῶς ἔκλεινε βαθειά του κάποιο φρικτὸ τεράστιο μυστικό, καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τὸ πῇ !

Ἦταν πολὺ κοντὰ στὴ γῆ, εἶχε πλησιάσει ἄξαφνα στὴ γῆ, σὰ νὰ ζητοῦσε, λὲς νὰ τὴν τρομάξῃ.

Καὶ εἶχε στὸν πελώριό του τὸ δίσκο, ἐδῶ — ἐκεῖ, σὰν κάποιες λὲς ἀρχὲς ἀποσυνθέσεως...

Ἦταν φαγωμένο ἀπὸ μιὰν ἄκρη. θύμιζε μιὰν ἀρρώστια ποὺ δὲ λέγεται— τὴ φοβερὴν ἀρρώστια τῆς ντροπῆς !

Κ' ἔξαφνα, ἐνῷ τὸ κύτταζα, ἀνεκάλυψα πῶς μὲ εἶχε μαγνητίσει, καὶ δὲ μποροῦσα πιὰ ν' ἀπαλλαγῶ ! Τότε περπάτησα ἴσια, κατ' ἐπάνω του μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὴ μορφή του...

Θυμόταν ἴσως, μιὰ παλιὰ ἁμαρτία, κάποιο μεγάλο κρίμα ποὺ εἶχε κάνει, καὶ ποὺ δὲν εἶχε ἀκόμα ἴσως ἐξιλεωθῆ.

Ἦταν, μαζί καὶ τὸ ἔγκλημα, καὶ ἡ τύψις !

Ἦταν μουγγό, βαθὺ κ' αἰνιγματῶδες· εἶχε τὸν φρικτὸ τρόμο τῆς ἀβύσσου !

Κι' ὅμως οἱ ἀρηοὶ διαβάτες ποὺ περνοῦσαν, δὲν εἶχαν τίποτα ὑποψιασθῆ—καὶ τραβοῦσαν ἀμέριμνα τὸ δρόμο τους...

. . . . . .

Αὐτὸ τὸ ἀβυσσαλέο, τὸ ἀφροδίσιο, τὸ μολυσμένο φοβερὸ φεγγάρι, σοῦ φέρνω ἀπόψε μέσα στὴν ψυχή μου : σ'τὸ φέρνω ἀπόψε μέσα στὴν ψυχή μου—καὶ θὰ εἶναι αὐτὸ τὸ τελευταῖο μου δῶρο—γιὰ νὰ σοῦ δείξῃ πόσο σὲ μισῶ !

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

— Ἕνας μόνον τρόπος ὑπάρχει νὰ γλυτώσῃ κανεὶς ἀπὸ τὴν ἀϋπνίαν.

— Ποῖος ;

— Νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ τὴν ξεχάσῃ !

— Σερβιτόρε, αὐτὴ ἡ πετσέτα εἶνε βρώμικη.

— Ὄχι, κύριε, τὴν ἐξεδίπλωσα μόνον ἀνάποδα.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος εἶναι καθαρά !

Εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον :—Τί ἐπάγγελμα ἔχετε ;

Ὁ κατηγορούμενος (μὲ πολλὴν ἀξιοπρέπειαν)—Εἶμαι τραγικὸς ποιητής.

Ὁ Δικαστής.—Αὐτὸ δὲν εἶναι ἐπάγγελμα· εἶναι νόσημα.

— Θέλεις νὰ κάνῃς γρήγορα παιδί ;

— Ναί.

— Νὰ πάρῃς γυναῖκα ἔγκυο !

Ἐργάτης :— Παντρεύτηκα ἀφεντικὸ καὶ ἤθελα νὰ μοῦ ἀνεβάσῃς τὸ μισθό.

Ἐργοστασιάρχης.—Λυποῦμαι πολύ, παιδί μου, ἀλλ' ἡ ἑταιρία εἶναι ὑπεύθυνος μόνον διὰ τὰ δυστυχήματα ποῦ συμβαίνουν ἐντὸς τοῦ ἐργοστασίου !

Κυρία καὶ ὑπηρέτρια.

— Μαρία, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ δέχεσαι τὸν ἐρωμένον σου μέσα στὴν κουζίνα...

— Εὐχαριστῶ, κυρία, εἶσθε πολὺ καλή. Ἀπὸ αὔριο θὰ τὸν δέχωμαι στὸ σαλόνι...

Ὁ σύζυγος.—Εἶναι τόσο κρύο, δὲν κουμπώνεσαι ;

Ἡ σύζυγος.—Καὶ πῶς θὰ φαίνεται ἡ μεταξωτὴ φόδρα τοῦ πανωφοριοῦ μου ;

Ὀφοιτητής.—Ἐνοικιάζεται παρακαλῶ, ἡ σάλα ;

Ἡ σπιτονοικοκυρά.—Μάλιστα.

Φοιτητὴς (μορφάζων).—Μοῦ φαίνεται ὑγρὸ τὸ δωμάτιο, θὰ ἔχῃ ρευματισμοὺς ἐδῶ μέσα.

Ἡ σπιτονοικοκυρά.—Ἄ ! μπᾶ ! Αὐτοὺς τοὺς πῆρε ὁ τελευταῖος νοικοκύρης !

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ